

[Henry Christensen.]

man tager hensyn til. Desuden er det sådan, hvis man skal tale om byrdefordeling, at de fleste af B-skatteyderne med konstante eller faldende lave indkomster findes i den ende af landet, hvor byrdefordelingen virker uheldigst, og dem vil man altså der-ved komme til at stille ugunstigere.

Jeg vil gerne sige, at jeg er glad for, at hr. Anker Jørgensen og socialdemokratiet taler stærkt om byrdefordelingen. Jeg opfordrer dem af et godt hjerte til at blive ved med det; jeg er tilhænger af en så ordentlig og god byrdefordeling i Danmark som muligt. Jeg mener også, at det materiale, vi har fået forelagt, viser, at vi har fået taget det første skridt. Det er for venstre og for regeringen langt fra tilfredsstillende, og vi har en bestemt vilje til at gå videre. Jeg er derfor glad for, at socialdemokratiet nu som opposition presser på i den retning. Det er en god oppositionspolitik, som jeg anerkender. Man kunne have gjort meget mere, da man var regering. Da var det os, der som opposition pressede på gang på gang, men vi kom næsten aldrig nogen vegne. Da vi ved en vis lejlighed lavede en trepartiaftale, fik vi den daværende regering til at være med til at tage det første skridt. Det skete efter opfordring og pres fra venstre. Jeg vil være mægtig glad, hvis socialdemokratiet vil blive ved med at presse på, også hvis der skulle ske den ulykke for landet, at vi engang igen i fremtiden skulle få en socialdemokratisk regering. Vi vil gerne nå resultater her. Her er vi enige, og vi skal arbejde videre, hvad denne side af sagen angår.

Om debatten om renteaftalen vil jeg gerne sige, at jeg synes, hr. Anker Jørgensen overså to ting: For det første ligger der i beretningen en klar udtalelse fra statsministeren om, at når de redegørelser, regeringen har bedt om fra henholdsvis nationalbankdirektøren og bankinspektøren, fremkommer, vil regeringen fordomsfrit tage sagen op til overvejelse. For det andet har økonomiministeren i dag klart sagt her i folketinget, at der i dag foregår forhandlinger, og han har givet udtryk for et klart ønske fra regeringens side om, at de fører til en friere adgang for pengeinstitutterne til selv at fastsætte, og det vil under den givne forudsætning sige forhøje, indlånsrenterne. Her er der altså skred i tingene; men

vi må vel anerkende, at sådanne forhandlinger og udarbejdelse af redegørelser må have lov at gå deres naturlige gang, så der på forstandig vis kan komme et resultat. Det drejer sig jo ikke om at demonstrere magt, men at skabe fornuftige resultater og en god udvikling.

Så noterede jeg mig, at hr. Anker Jørgensen meget redeligt sagde, at socialdemokratiet gerne ser en række øgede udgifter afholdt, bl. a. som følge af en række af sine egne forslag, og fjøede til, at det betyder, at så må vi have tilsvarende højere skatter. Ja, det er netop væsentligt at understrege det. Det er væsentligt at understrege, at det, socialdemokraterne går til kamp imod i dag, i virkeligheden ikke er, at skatterne er for høje. De vil godt have reduceret kasseoverskuddet. Til gengæld vil de gerne have nogle flere skatter, så de kan dele ud fra de offentlige kasser. Det er et redeligt standpunkt. Men så må man også gøre befolkningen ganske klart, at socialdemokraternes politik, hvis de kan gennemføre den efter deres agt, betyder, at befolkningen må indstille sig på højere skatter, vel at mærke med den konsekvens, at det offentlige så også skal afholde flere udgifter. Vi andre skal naturligvis også erkende, at det er modstykket. Det er i virkeligheden ikke lavere skatter, socialdemokratiet tilbyder befolkningen, og derfor bliver der heller ikke så meget tilbage af agitationen om så og så store skattestigninger.

Hr. Anker Jørgensen bruger tabeller for skattestigningen og siger: Vi ser på en indtægt på 40.000 kr. I 1968 skulle der betales så og så meget, og nu skal der betales så og så meget mere. Men hr. Anker Jørgensen glemmer at tilføje, at disse tabeller er opstillet under den forudsætning, at en indkomst i 1968 på 40.000 kr. vil være forhøjet med omkring 25 pct. i 1970, som nu er det år, skatten skal betales for. Det er altså ikke to indkomster af samme størrelse. Det er indkomster af forskellig størrelse, der er forhøjet ganske automatisk. Det skal altså med i sammenligningen, og så bliver billedet et andet. Selvfølgelig er der tale om en skattestigning, først og fremmest fordi de offentlige udgifter er steget — og det ser hr. Anker Jørgensen gerne. Dernæst skyldes det, at vi har gennemført en skattereform, der letter beskatningen for de sambeskat-